
Lucrezia Borgia

Prostorami Torre Borgia se zvučně rozléhalo třískání čepelí a bušení pěstí do těžkých dveří. Machiavelli zřejmě zatarasil vchod do místnosti. Věděla jsem, že to halapartníky zastaví jen na krátkou chvíli, déle ne. Se zběsile tlukoucím srdcem jsem vběhla do chodby před sálem, v němž byl Alfonso.

K svému překvapení jsem tam našla nejen halapartníky útočící na vstupní dveře, ale také otce, který ten výjev klidně pozoroval. Jeho mohutná postava zůstávala nehybná, ruce položené na širokém břiše. Rychle jsem k němu zamířila, supící námahou. Jestli mohl strážce někdo zastavit, byl to Alexandr.

„Vaše Svatosti!“ vykřikla jsem. „Tohle je velké nedorozumění! Alfonso na Cesara nezaútočil. Nemohl to být on. Nařídte těm mužům, ať toho nechají, než bude příliš pozdě. Mě neposlechnou, ale vy to nebezpečí můžete odvrátit. Ještě můžete Alfonsa zachránit!“

Odověděl mi podivně přívětivým hlasem: „Mé dítě, jsem velice ochotný tvému manželovi pomoci, ale než zasáhnu, musím tě bohužel požádat o jednu maličkost.“

„O co jde? Udělám cokoli, jen nejdřív zastavte ty strážce!“

„Ne, obávám se, že musíš napřed vyhovět mé žádosti: chci znát přísady, z nichž se dá vyrobit mitridalium. Pokud se nemýlím, máš ten recept, že ano?“

„Nerozumím.“

Na rtech mu pohrával přátelský úsměv. „Lucrezie, myslím, že není nutné, abychom ještě něco předstírali. Bratr tě už informoval o situaci ve Vatikánu: vím, že s tebou mluvil před chvílí na nádvoří. Jelikož jsi souhlasila, že mu mitridalium dáš, můžeš ten závazek jednoduše převést na mě. Když mi ten recept rychle sepíšeš, don Alfonso nemusí utrpět žádnou újmu.“ Pomalu vykročil a vyzval mě posunkem, abych jej následovala. „Pojď, najdeme pergamén a pero.“

Zírala jsem na něj a odmítala se hnout. Ještě nikdy jsem ho neviděla chovat se tak bezcitně jako teď. Ale ta nová stránka jeho osobnosti mě kupo-

divu nešokovala, jen mě udivilo, že se přece jen rozhodl odhalit ji. Konečně jsem viděla jeho nemilosrdnou povahu, obnaženou před mýma očima, její pokroucené studené tvary vystaveny na odiv ve vši své ohavnosti. Tohle byla ona pochybnost, která ve mně pomalu narůstala po tři roky, tajemství, před nímž mě Cesare varoval, pravda natolik odpudivá, že jsem v sobě až dodneška nenašla sílu jí čelit. Všechny rány osudu, které mě stíhaly, nezpůsobil můj bratr, ale otec.

To on byl mým nepřítelem.

Snažila jsem se ovládnout nápor kypících emocí a nenechat se jimi zaplavit; teď jsem se těmi pocity nemohla probírat. Musela jsem se soustředit jen na Alfonsa – na ničem jiném nezáleželo, jen na něm. Přes veškeré znechucení mi nezbývalo než udělat to, co po mně otec chtěl.

Rychle jsem v patách za ním vyšla z věže a zamířila k Rezidenci. Pohyboval se s udivující rychlostí, měla jsem co dělat, abych mu stačila.

„Cesare byl pouhá zástěrka, že ano?“ zavolala jsem. „Využil jste ho k tomu, abyste od sebe odvrátil podezření těch, kdo hledali viníka. Všichni se po celou tu dobu báli černě oděného muže, vraha s maskou, ale ve skutečnosti měli mít strach z vás. Z vlastního papeže!“

Neodpověděl mi. Zatímco jsme v ještě větším chvatu vcházeli do Rezidence, dodala jsem hlasitěji:

„Všichni si mysleli, že vás Cesare drží pod kontrolou a manipuluje vámi! Ale poslouchal jen vaše rozkazy. Ani trochu se ho nebojíte!“

„Naopak,“ odvětil Alexandr příkře. „Na oddanost tvého bratra jsem se nikdy nemohl spoléhat.“

„A co Juan?“ řekla jsem, spěšně procházejíc z jedné chodby do druhé. „Ach bože, jak jste mohl, byl to váš oblíbený syn! Zahrnul jste ho tituly, ale začal lenivět, že ano? Neplnil řádně své povinnosti. Uvědomil jste si, že jste svou říši vložil do rukou nesprávného syna.“

„Varuju tě, mé dítě, tohle téma nechej být.“

„Slíbil jste Cesarovi, že získá všechnu Juanovu moc. Jen nejdřív musel zabít svého bratra...“

„Ticho!“ zařval na mě. „Juan zostudil vznešené tituly, které jsem mu udělil, a přestože jsem nad jeho skonem hluboce truchlil, bylo mi ospravedlněným, že jsem ho z rodiny odstranil a ochránil tím rod Borgia.“

„Odstranil! Jak jemný výraz pro vraždu!“

Ignoroval mě a proplul se mnou v patách dveřmi do svých soukromých komnat.

U stolu v předpokoji mi dal list pergamenu, lahvičku s inkoustem a čerstvě seříznuté pero. Jako nějaká figurka z hodin, poháněná ozubenými kolečky, jsem se snažila co nejrychleji sepsat recept na mitridalium. V soustředění mi bránilo vzdálené mlácení a bušení na dveře. Paměť mi vypověděla službu. Nedokázala jsem si vzpomenout ani na jednu z šestatřiceti přísad. Jakkoli jsem se snažila, mé úsilí vyznívalo naprázdno.

Vzhlédla jsem k Alexandrovi: „Zastavte ten útok! Každou chvíli se tam vlámodu! Nemůžu si takhle na nic vzpomenout. Nejdřív tomu učíte přítrž a pak vám ten recept sepíšu, přísahám na vlastní život!“

Stál u okna, mlčky a nepohnutě, a hleděl do mlhy. S narůstající beznadějí jsem se otočila ve směru toho rámusu:

„Proč tohle děláte? Čím vám Alfonso ublížil? Jeho příbuzní možná nejsou našimi spojenci, ale on sám vás přece nijak neohrožuje!“

„Nesouhlasím,“ odpověděl Alexandr. „Tvůj manžel je zástupcem rodu Aragonů, nic víc. Popravdě řečeno mě nanejvýš znepokojuje, jak jsi mu byla v předchozích měsících oddaná. Respektoval jsem tvou lásku vůči donu Alfonsovi, ale počítal jsem s mnohem větší loajalitou vůči Borgiům. Zklamala jsi mě víc, než dokážu slovy vyjádřit.“

Zírala jsem na jeho postavu vedle zamlženého okna. „To vy jste střílel z té kuše! Vtrhl jste do sálu a postřelil Cesara, abyste ho podnítil k pomstě vůči Alfonsovi. Celý tenhle útok je vaše dílo!“

„Nenesu odpovědnost za osud tvého bratra. Vystavil se smrtelnému nebezpečí, když s tebou uzavřel dohodu a plánoval tvůj útěk.“

V zoufalství jsem znovu soustředila pozornost na pergamen. Tentokrát se k mé nesmírné úlevě začala má paměť přece jen probouzet. Sepsala jsem všechny přísady protijedu a jejich množství. U poslední složky se má ruka nad papírem na chvíli zastavila. Místo *kořen hořce* jsem napsala *medová semínka*. Pravý recept protijedu jsem mu dát nemínila.

„Odvolejte útok,“ řekla jsem a strčila mu seznam do dlaně. „Tady máte mitridalium.“

„Okamžik.“ Pročítal si ta slova, zamyšleně hloubal nad každou přísadou. „Odpusť mi tu podezřívavost, ale jak mohu vědět, že je v tom receptu všechno správně?“

„Alfonsův život visí na vlásku. Neudělala bych nic, abych jej ohrozila ještě víc. A teď ty muže odvolejte!“

„Lucrezie,“ řekl pomalu a naklonil hlavu směrem k Sálu se Sybilami. „Rád bych tvému přání vyhověl, ale zdá se, že Alfonsův život se už nedá zachránit. Poslouchej hluk, který se z těch míst ozývá... nebo spíš neozývá...“

Snažila jsem se zaslechnout mlácení, ale na chodbě venku bylo ticho. V posledních minutách našeho rozhovoru jsem se tak zabrala do všech odhalených otáček a úsilí vzpomenout si na přísady, že jsem vůbec nepostřehla, kdy ten rámus skončil.

Mohlo to znamenat jen dvě věci. Buď se ti muži přestali pokoušet o to, aby do místnosti pronikli... nebo se stalo něco horšího...

Nečekala jsem už ani vteřinu, otočila se k otci zády a vyběhla ven, abych Alfonsa zachránila.

Když jsem dorazila do Torre Borgia, uviděla jsem už zdálky, že jsou dveře sálu vyražené. Halapartníci nebyli v dohledu. Nejspíš dokončili svou práci a odešli.

Vtrhla jsem do sálu a rozhlédla se, připravena na nejhorší.

U prázdné postele teď stál jen Machiavelli s pažemi zkříženými; z rány na spánku mu stékala po tváři krev. Roucho měl u krku a ramen potřhané, jako by se strážemi svedl odvážný boj. Trochu ukročil stranou a odhalil svým očím tu nejkřutější hrůzu.

Alfonso ležel na zemi obličejem dolů, tělo bezvládné, údy zkroucené. Kolem krku se mu táhla rudá stopa po škrcení.

Pomalu jsem k němu přikročila a poklekla vedle něj. Jemně jsem ho zvedla a přivinula ho k sobě v náručí. Dlaní jsem mu podpírala hlavu. Působil bledě, ale kůži měl dosud teplou, jako by jen spal.

„Můžeme to napravit,“ zašeptala jsem mu do ucha. „Uzdravím tě.“

Machiavelli stál opodál a neříkal nic.

„Vyslanče, zavolal byste doktory?“

Příškrčeným hlasem odpověděl: „Váš otec nás zastihl nepřipravené a ti halapartníci – bylo jich příliš mnoho... Je mi to líto, *madonna*. Moc mě to mrzí.“

„Neslyšel jste mě?“ hlesla jsem. „Musíte povolat doktory.“

„Ale...“ Tvářil se napjatě. „To přece... Už se mu nedá pomoci...“

„To není pravda.“ Ukázala jsem na Alfonsův hrudník. „Podívejte, ještě trochu dýchá.“ Přitiskla jsem mu ruku na krk. „Sáhněte si, má pořád teplou krev.“

Machiavelli přejel pohledem tělo, nepřesvědčený. Nehýbal se.

„Prosím.“ Zoufale jsem na něj hleděla. „Prosím, udělejte to. Potřebuju, abyste zavolal doktory.“

Chvilí váhal, pak odstoupil od těla a tiše vykročil ke dveřím. Než vyšel z místnosti ven, ohlédl se. „Nebojte se, *madonna*. Přivedu je.“

Přivinula jsem Alfonsa, poklidně ležícího v mé náruči, blíž k sobě. Přitiskla jsem se nadry k jeho hrudi, líbala jej na hebké rty, hladila mu tvář a šeptala mu do ucha nekonečné sliby. Na pár ukradených okamžiků jsem oklamala smrt, vdechla život do lži a ponořila se do té nejpotřebnější ze všech iluzí...